

Neralic Milán vívómester

(Slunj, Horvátország 1875. február 26. – 1918. február 17. Wiener Neustadt, Austria)

Vívó, aki a 19. század végén és a 20. század elején az Osztrák-Magyar Monarchia idején versenyzett.

Neralic részt vett az 1900-as nyári olimpiai játékokon Párizsban, és kardvívásban bronzérmes lett. Az elődöntőben legyőzte a híres olasz vívót Italo Santellit.

Luigi Barbasetti volt a vívómestere.

A Bécsújhelyi Military und Fechtkurs tanfolyamon ahol közel fél évig nem nagyon gyakoroltak mást, mint lábtechnikát a félszüksége annyira kiütökött, hogy megpróbálták eltávolítani az Intézetből és csak hosszas könyörgésre adtak neki még három hónap próbaidőt a lemaradás behozására, különösen a kitörés okozott neki áthatolhatatlan akadályt. Minden napközbeni szabad percét annak gyakorlására szánta.

Amikor ez az idő is kevésnek bizonyult akkor éjjel is ennek szentelte. Ennek mivel a közös hálóterembe végezte a hálótársai tiltakozása vetett végett. De annak is, hogy később a fejük felett a padláson végzett dübörgés zavarja az álmukat. Végül a pincébe menekült, ahol addig gyakorolta a kitörést (1000-szer éjjelente!), míg mindenkin túltett a kitűnő lábmunkájával. Amikor pedig sorkerült a kéztechnikára, abban kirobbanó erővel nyilvánult meg. (hogyan is: lásd alább az anekdóta)

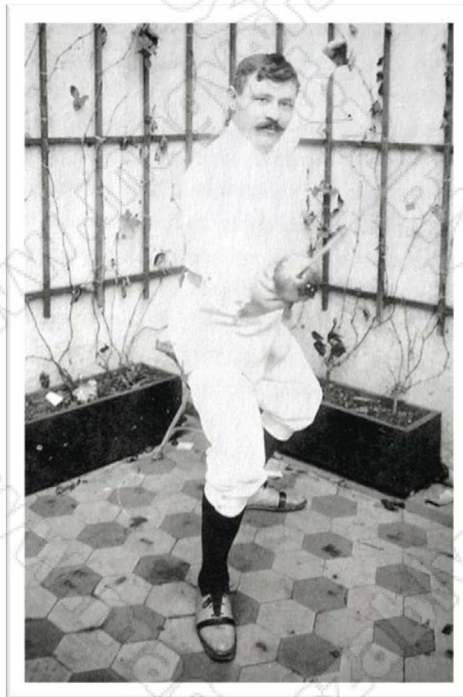
Ott maradt a vívóintézetben és később Ő lett az iskola vívómestere.

Neralic élete nagy részét Berlinben és Bécsben töltötte ahol vívó oktatóként dolgozott. A leginkább figyelemre méltó diákja Richard Verderber aki ezüst és bronz érmet nyert a 1912-es nyári olimpiai játékokon, Stockholmban.

Anekdóta Neralic Milánról:

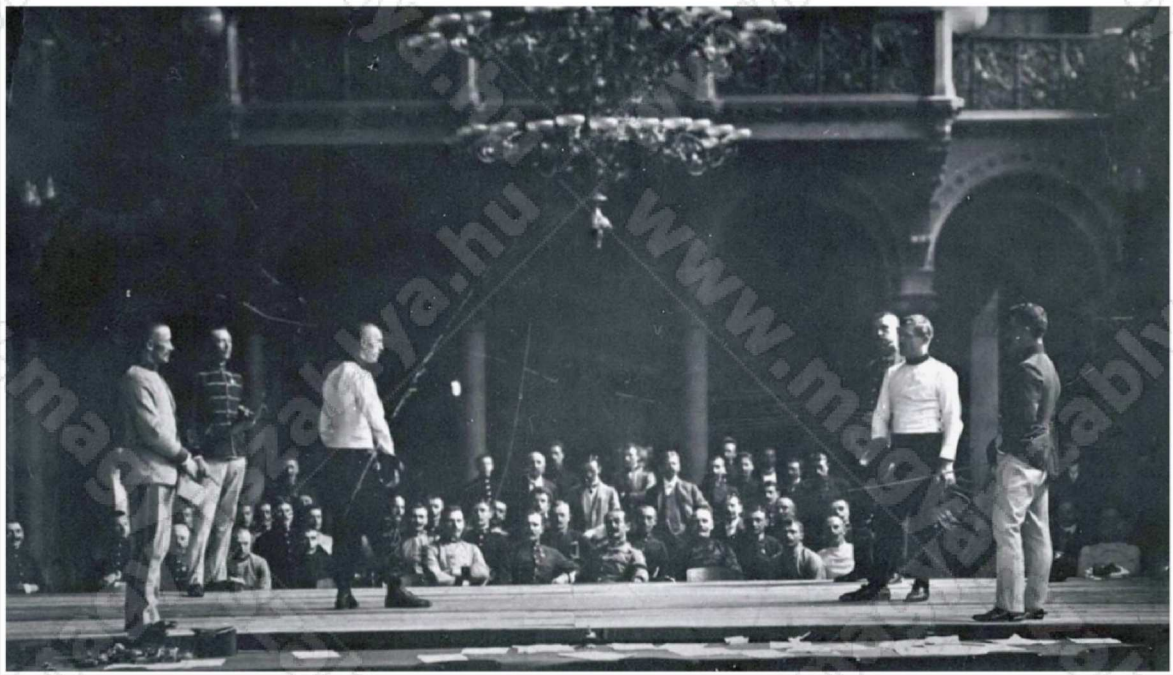
„Neralic Milán és a medvebocs”

Horvátország egyik vadregényes táján született, ahol a medvék nem mentek ritkaság számba. A gyerek Misának a legjobb játszótársa egy kis medvebocs volt. Órák hosszat eljátszottak egymással. Ilyenkor a bocs Milán mozdulatai elől, amelyek neki nem voltak ingyére, egyszerűen kitért. Tette ezt olyan gyors és észrevétlen

Neralic Milán

mozdulatokkal, hogy Misa mindig a levegőbe fogott. A bocs nem csak kitért, de legtöbbször át is ment támadásba. Misának tetszett a bocs művészete és ösztönösen is majmolta azt. A majmolás megtanította Őt a bocs mozgására. Órák hosszat játszottak így. Így nőtt fel egymás mellett a két jó pajtás, amikor Misát besorozták katonának és röviddel azután, mint altisztet bevezényelték a bécsújhelyi Katonai Torna- és Vívómesteri tanfolyamra, ahova magával vitte a bocstól felszínre hozott tehetségét. Ám de ez inkább a kéz, mint a láb és test ügyességre szorítkozott, lévén járása nehézkes volt és félszeg.

Neralic Milán 1910 körül
(jobb oldali vívó a képen)

Viszont amikor sorkerült a kéztechnikára, abban kirobbanó erővel nyilvánult meg köszönhetően a medveboccsal való gyakorlással felszínre került tehetségének, tanárai elcsodálkozására. De tehetsége mellett határtalan szorgalmával keltett feltűnést. Ha nem talált magához hasonló, kitartó partnert - mert ezek előbb utóbb kidőltek mellőle – akkor mindig talált megoldást az egyedül gyakorlásra. A pengeütés szúrását például úgy gyakorolta, hogy balkezébe fogott egy tört, amely az ellenfél pengéjét jelképezte, a jobbában pedig fabottal, amely a sajátját jelképezte és a végtelenségig gyakorolta az ütést a balkézrel tartott pengére és a szúrást az elképzelt ellenfélre vagy a falra rajzolt körbe. A háritásban azzal tökéletesítette magát, hogy a falhoz állt, kezébe vett egy csonka 30-40 cm pengéjű kardot, majd ellenfele minden elképzelhető támadással rohamozhatta, sajátmagának pedig feladatul tűzte ki a támadások szoborszerű testtartásban és az utolsó pillanatban, szigorúan határolt háritását. Elve volt, hogy magát szinte megoldhatatlan feladatok

elé állítsa, készségét egyre fokozza. Ezzel annyira vitte, hogy év végére játszva verte nem csak tanfolyamtársait, de tanárait is. Neralicot már, mint hírneves mestert 1904-ben Bécsben pályája legnehezebb feladata elé állította Kirchoffer világhíres francia, balkezes vívómesterrel való találkozása. Ellenfele balkezes előnyét semlegesítendő, balkezes gyakorlópartnert keresett magának. Nem találva kellő tudásút, nem jött zavarba. A következőképen segített magán: egy nagy tükröt akasztott a falra és előtte a legkülönbözőbb mozgásokat végezte órákon keresztül, eközben a tükörképben tanulmányozta a bal kezes vívónak a jobbkezestől eltérő sajátosságait. Ezek után állt ki Kirchofferrel megmérkőzni. És mi történt? Kirchoffer akinek Európai turnéján a legkiválóbb mesterek sem tudtak egyetlen találatot sem bevinni, Neralictól kapta az asszójában az első találatot, aki ragyogó küzdelmével megakadályozta Kirchoffer fölényének érvényre jutását.

